

POKOLBA

a jónasikkal!

„Olyan igazi, annyira szerethető, megmosolyogtató, édes, és mégis szexi. Az év kedvence lett nálam.”

– Vajtó Szilvia

fine
selection

RÁCZ-STEFÁN TIBOR

RÁCZ-STEFÁN TIBOR

POKOLBA
a jöpasikkal!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

1. fejezet

MÁJUS 17., PÉNTEK

– **K**APCSOLD MÁR LE EZT A SZART! – üvölti a bátyám, de csak vi-
gyorogva bemutatok neki, mire Koppány beviharzik a
konyhába, megragadja a pulton lévő telefont, és kinyomja a zenét.
Pedig pont a legjobb résznél tartott a dal, élek-halok a rockos gitár-
szólókért.

– Semmi ízlésed nincs – vetem oda. Mindjárt itt a hét óra, a csa-
ládi vacsora ideje, zene nélkül pedig a végén még belassulok, és nem
készülök el időre a kajával.

– Te beszélsz ízlésről, amikor ezeket a régi szarokat hallgatod?

Na persze, mintha bármi felérne a klasszikus rockkal! Nem vélet-
len, hogy máig bolondulok a Guns N' Roses dalaiért. A mai sláge-
recskék éveken belül eltűnnek, de a *Paradise City* húsz év múlva is
menő lesz.

Koppány megböki a vállam.

– Császár ma nálunk vacsorázik.

– Mi van? – Mást nem is tudok hirtelen mondani, ráadásul az a
hülye gondolat férkőzik a fejembe, hogy miért vacsi előtt húsz perc-
cel kell bejelenteni egy vendéget.

– Úgyis csomagoltál volna neki. Imádja a lasagnádat, te meg jó fej vagy, és direkt többet csinálsz – dől neki Koppány a konyhapultnak.

A bátyám szavaitól majdnem elejtem a kezemben tartott tepsit, amiből ínycsiklandóan száll felfelé az olvadt mozzarella, a hús és a zöldfűszerek illata.

Gyorsan lerakom a frissen lesikált tűzhelyre. Legalább fél óráig nyújtogattam a spenóttal felturbózott tésztám, hogy extra vékony legyen, hiszen Gergő a múltkor megjegyezte, mennyire ízlik úgy neki.

Durván gáz vagy Hunor, csak mondom...

– Persze, semmi gond, jut neki is belőle – motyogom halkán, mire Koppány összeborzolja a hajam. Felmordulok. Naná, hogy vigyorgva fogadja.

– Hm, finszinek tűnik – mered a tepsi felé, miközben szinte folyik a nyála.

– Mert az is. Bele ne merj vágni! Meg kell rendesen dermednie a sajtnek, különben szanaszét folyik minden a tányéron – vágom rá, és beviharzok a szobámba.

Amint beérek, a laptopon benyomom a Spotifyt, és az ágyra vetve magam az arcomhoz szorítom a párnám. Hangosan beleüvöltök, és csak remélni merem, hogy a zene elnyomja a hangom.

Nem akarom látni Gergőt! Utálom, hogy mindig idejön, gyűlölöm a szexi mosolyát, a kedvességet a tekintetében. Menjen a fenébe, amiért az amerikai foci miatt isteni a teste, ráadásul jó vele beszélgetni...

Plusz azért is rohadjon meg, amiért a lányokat szereti!

Máskor olyan egyszerű elkerülni Gergőt, de most nem mehetek el. Ez anya utolsó vacsorája itthon.

A gondolatra, hogy holnap elköltözik, összerándul a gyomrom.

Apa nyolc éve halt meg, amikor csak tízéves voltam. Emlékszem milyen sokszor hallgattuk a kedvenc zenéit fiatalkorából. Ő mutatta meg nekem a legjobb dalokat, és tudom, hogy iszonyúan szeretett.

Anya a halála után is nagyon erős maradt. Egyedül felnevelt minket, ráadásul egy biztonságos, szeretettel teli helyet teremtett számunkra.

Nem sok olyan sorstársamról tudok, akik tizennégy évesen coming outolni mertek, és teheték ezt azért, mert pontosan tudták, hogy a lehető legjobb reakciót kapják otthon.

Anya és Koppány csak azt akarta, hogy boldog legyek, ráadásul akkor is baromi sokat segítettek, amikor sulit kellett váltanom a beszólogatások miatt.

Éppen ezért megérdemlik, hogy ez az utolsó a lehető legszebb esténk legyen! Majd igyekszem, hogy a legkevesebbet nézzek Gergőre. Oké, hogy a szobában olyan ő, mint a nap, mert vonzza az ember tekintetét, de majd csak kitalálok valamit...

Feltápaszkodom az ágyamról, ledobálom magamról a ruháimat. A szekrényből kikeresem a fehér ingem és a fekete nadrágom. Meg kell adni a módját az utolsó vacsorának.

* * *

Percekkel később már a konyhában pakolom a ritkán használt ezüst étkészletet az asztalra, miközben Koppány a nappali fekete kanapéján terpeszkedve játszik a telefonján.

– Segíthetnél, seggfej!

– Majd elmosogatok – veti oda a bátyám, és még van képe bemutatni. Tudja, hogy úgyse hagyom rá a mosogatást, mert képtelen

rendesen megcsinálni. Alig tesz a mosogatószerből a szivacsra, és a tányérokra csak megsimogatja ahelyett, hogy keményen dörzsölné őket, hogy biztosan lejöjjön róluk minden piszok. Lusta disznó!

Inkább kiveszem a szemeteszákot a kukából, és magamtól eltartva elindulok felé, aztán egy vigyor kíséretében elé ejtem a bűzölgő csomagot.

– Vidd ki, légy szíves!

– Te megőrültél? – pattan fel Koppány üvöltve, és rámered a zsák veszélyesen nedvesnek tűnő aljára. Arrébb tolja a szemetet, hogy ne legyen mocskos a kisszőnyeg, mert ő is tudja, hogy anya nem csípi a koszt, majd olyan haraggal néz rám, ami leolvasztja az elégedettséget a képemről. – Igen, fossál csak, mert elkaplak! Háromig számolok, addig menekülhetsz.

És tényleg számol. Közben pedig összedörzsöli a két lapátkezét vigyorogva.

– Ne szórakozz már, úgyse csinálsz semmit! Félsz, hogy nem kapsz a lasagnából – mondom magabiztosságot tettetve, de Koppány elborult képét látva inkább megindulok a konyha felé. A bátyám viszont rám veti magát, lehúzza a kanapéra, és röhögve bokszozni kezdi a hasamat.

– Miért bántod magad? Miért bántod magad?

– Mi vagy te, öt éves? Hagyjál már! – próbálok kiszabadulni, de vasmarokkal tart a személtáda, hófehér keze úgy tapad a barna karomra, mintha odaragasztották volna.

– Koppány, nyugi van! – hallom meg Gergő mély, dallamos hangját.

– Üdv, Császár! Ne aggódj, nincs semmi baja. – Koppány végre feltápászkodik rólam. – Hozok valamit inni. Coca-Cola még mindig?

– A sört meghagyom neked. Ja, és zárhatnátok az ajtót.

Még mindig nem mozdulok. Ha oldalra fordulok, meglátom őt. Inkább spóroljunk, láthatom eleget a vacsi alatt.

– Segítetek, haver – szólal meg Gergő, és rekordgyorsasággal húz fel a kanapéről.

Kénytelen vagyok megtámaszkodni a mellkasán, nehogy eltaknyoljak.

Nem bírom ki, képtelenség megállni! Felnézek az arcára.

Szőkésbarna haja tökéletesen áll, különösen most, hogy kicsit megnőtt. Az álla erős, a szája telt. Az orra egy kicsit nagyobb a kelle-ténél, de pont ez ad karaktert az arcának.

És a szeme! Olyan a színe, mint a csokoládénak, mélybarna, fekete-tébe hajló. Kedvesen, udvariasan néz rám.

Nagyot nyelek, mert ekkor megérezem a citromos illatot is, ami belőle árad. Kedvem lenne megölelni, hozzádörgölni, hogy más-kor is érezzem az illatát. És persze hagyni, hogy gondoskodjon a me-revedésemről... De bakker, ez a srác sosem lehet az enyém.

Kapj már észhez, Hunor!

– Köszönöm – nyögöm ki, amint megtalálom a hangom, és pá-nikszerűen bemenekülök a konyhába.

Hosszú lesz ez az este.

2. fejezet

MÁJUS 17., PÉNTEK

— IZGATOTT A KÖLTÖZÉS MIATT? – kérdi Gergő anyától, én pedig görcsösen ráemelem a tekintetem. Szokás szerint apa székén ül, ami amúgy üresen szokott állni.

Próbálom nem Gergőt nézni, inkább a feje felett, a falra kiakasztott képre fókuszálok. Apa fiatal korában készült, amikor annyi idős lehetett, mint most a huszonkét éves bátyám. Ha nem látnám a fotót, akkor is mindig eszembe jutna az igazság: Koppány pont úgy néz ki, mint apa.

Mindketten magasak, fehér bőrűek. A szájuk nagy, a szemük barna. Az orruk mellett szeplők pettyezik az arcukat. Az én hajam per sze göndör, mindig egy csomót szenvedek vele, hogy olyan egyenes legyen, mint amilyen apának és Koppánynak.

Naná, hogy én anyára hasonlítok, aki roma származású, kissé alacsony, hízásra hajlamos.

Néha nem is tudom, ki nyert a DNS-lottón. A bátyám bőre jóval fehérebb az enyémnél, simán le tudná tagadni, hogy roma vér folyik az ereiben. De legalább én örököltem anya sötétzöld szemét.

– Már találkoztam a diákokkal, úgyhogy igen, alig várom, hogy ott lehessenek.

Anya is felpillant apa képére, és olyan fájdalommal teli, mégis édes mosolyt villant rá, amiből a vak is lezongorázhatná, hogy még mindig szereti.

Vajon lesz valaha olyan férfi az életemben, aki így érez majd irántam?

– Hova is költözik pontosan? – kérdi Gergő illedelmesen, pedig szerintem már hallotta a sztorit.

Mit smúzol ez itt?

– Az egyik legszegényebb faluba, Borsodba. Ott nőttem fel, és azóta sem változott semmi. A közmunkát állítják be az egyetlen lehetőségnek, amiről mindenki tudja, hogy kizsákmányolás – feleli anya, aztán apró fintorba torzul az arca, ahogy ránéz a mellettem ülő Koppányra. A bátyám megint disznó módra zabálja az ételt.

– Botrány, ami ebben az országban folyik – szólal meg Gergő. – Alig kapnak érdemi támogatást azok a régiók.

Anya csak keserűen bólint, Gergő viszont ökölbe szorítja a kezét, és olyan harag jelenik meg az arcán, amit még sose láttam rajta.

– Elhítetik szerencsétlenekkel, hogy a közmunka az igazi megoldás, pedig az még az éhenhaláshoz is kevés! Nem csoda, hogy olyan sokan mennek külföldre, és milyen jól teszik, hogy elhagyják ezt a rothadó országot!

Megdöbbenésemben elejtem a kezemben tartott villát, mire Gergő rám néz. A tekintetében mintha megbánást látnék.

Nem értem, miért kéne bármit is megbánnia. Ezek szerint foglalkozik a politikával, a belügyekkel. Szinte cikinek érzem, hogy engem csak az érdekel, lesz-e új zsűritag a *Konyhafőnök* következő évadában.

– Pont ezért fontos az edukáció. Talán akkor itthon is tudnak segíteni magukon az emberek – mondja végül Gergő enyhébb hangnemben, mire anya elmosolyodik, hiszen pont emiatt megy oda.

– Égető szükség van ott egy tanárra, aki tényleg törődik a gyerekekkel. Nem fogom tudni ilyen rövid idő alatt megváltani a világot, de segíthetek nyáron a diákoknak, hogy elkerüljék az évismétlést. Az idősebbeknek az alapítvánnyal szervezünk felzárkóztató órákat. Rengeteg a tervünk!

– Azért ne hajtsd túl magad! – szólal meg teli szájjal Koppány, mire anya olyan csúnyán néz rá, hogy csak a falat lenyelése után folytatja. – Tudom, hogy jót akarsz, de ne csapasd szét az agyad.

Úgy mered anya a bátyámra, mintha egy buta gyerek lenne. Utálok, mikor ezt teszi. Fel se fogja, mennyire sértő. A bátyámnak vannak hülye mozzanatai, de nem retardált.

– A fővárosi fiatalok fel se fogják, mennyire szerencsések – emeli fel anya a hangját. – De talán segíthetek a földijeimen.

Tudom, hogy sokat küzdött azért, hogy Budapesten tanulhasson, és ha nem jön fel, apát sem ismerhette volna meg az egyetemen, de akkor sem kellene állandóan ezzel csesztetnie Koppányt és engem.

Levágok egy kicsit a már langyos lasagnából, és előnt a büszkeség, ahogy megérezem a számban a tézsta kissé spenótos ízét keveredni a mártás fűszereivel. Jó ötlet volt egy gerezddel több fokhagymát aprítani bele!

– Csak azt nem tudom, mit fognak ezek ketten csinálni itthon. Remélem, nem ölik meg egymást. – Anya tarkón csapja a bátyám. – Ezt azért, mert nemrég bántottad az öcsédet.

Koppány csak legyint egyet, de látom rajta, hogy feszeng. Úgy folytatja a zabálást, hogy nézni is rossz, de talán ő ebben keres medéket.

– Megleszünk, anya. – Na, csak sikerült kinyögnöm valamit. – Sokszor idegesítesz, de azért hiányozni fogsz.

– A szuper vacsoráknak viszont búcsút inthetsz – vág közbe gyorsan Koppány, miután lenyelt egy falatot. – Te biztos nem fogsz tudni ilyen finomakat főzni magadnak.

Anya keze már lendül is, Koppány újabb tockost kap, mire elnevetem magam. Szinte Gergővel egyszerre.

Ahogy akaratlanul is felé kapom a fejem, és egyetlen pillanatra Gergő a szemembe néz, elakad a lélegzetem.

– Hunor, miért nem jelentkezel egy főzőműsorba?

Elmosolyodom, mert egyszerűen lehetetlenség nem örülni neki, ha valaki értékeli a főztőd. Pláne ha olyan valaki teszi, aki számít is.

– Annyira imádnám – motyogom magam elé.

Évek óta ezeket a műsorokat nézem! Menő lenne egyszer ott lenni, és megmértettni magam. Nem vagyok hülye, tudom, nem nyerek, nem vagyok elég jó ahhoz. De már csak az, ha átélem a verseny izgalmát, bőven elég lehet, arról nem is beszélve, hogy mennyit tanulhatnék a séfektől és a többi versenyzőtől.

– Talán majd pár év múlva – feleli anya, mielőtt szóhoz juthatnék. – Most az érettségire kell koncentrálnia, utána pedig az egyetemre. Az oktatás az első!

Komolyan, nem hiszem el, hogy felhozta! Ha megtudja, hogy mit tettem hetekkel ezelőtt, vajon továbbra is szeretni fog?

– Egyszer biztos jelentkezem – szólalok meg határozottan, csak hogy eltereljem a témát a továbbtanulásról. – De ja, az nem most lesz. Ha odamegyek, teljesen felkészült akarok lenni, nem csak egy lelkes amatőr.

A szavaim hallatán beáll a csend, egy ideig csak a tányéron koccánót villa és kés hangját lehet hallani.

– Na, elmondjátok végre Hunornak is? – kérdi a bátyám a türelmetlen hangszínén, mire értetlenül meredek rá. Túl sok meglepetés volt ez már mára.

– Csak ma este lett biztos. – Érzem, hogy anya megfogja a kezem az asztal alatt. Mit akar ez jelenteni? Egek, milyen bombát akarnak ledobni rám?

– Mindannyian tudjuk, hogy nem fogok sokat keresni Borsodban – folytatja anya, a gyomrom pedig apróra zsugorodik. Tragédia lesz itt, benne van a levegőben. – Ti pedig még tanultok, nem akarom, hogy mellette dolgoznotok kelljen. Szóval, kiadjuk a szobámat, hogy a bérleti díjból megéljete.

– Be fog költözni egy idegen hozzánk? – kiáltok fel akaratlanul is. El se hiszem, hogy szó jött a számra. Hiszen levegőt is alig kapok!

Anya és a bátyám összenéznek, mintha azon tanakodnának, hogy ki szólaljon meg közülük. A félelem végigárad a testemen, ahogy Gergőre pillantok, akiről messziről üvölt, hogy mennyire kényelmetlenül érzi magát.

– Lejárt a bérleti szerződésem, és egy évre kéne hosszabbítanom, de annyit nem tudok bevállalni – szólal meg végül. – Így holnaptól veletek élek majd.

A világom egy pillanat alatt omlik össze.

– A piczába, még csak az kéne! – Nem mondom, hanem kiáltom.

Felpattanok, mert nem bírok egy légtérben lenni velük, és a konyha felé trappolok, messziről elkerülve anya vigasztaló kezét.

3. fejezet

MÁJUS 17., PÉNTEK

SZÁNALMAS VAGYOK.

Mennyire kell hülyének lenni ahhoz, hogy melegként belezúgjunk egy heteró srácba? Komolyan, éveim voltak rá, hogy kiverjem Gergőt a fejemből, de bárhogy is próbálkoztam, egyre jobban tetszik. És a fenébe is, nem csak a teste.

Bárcsak ennyiről szólna az egész!

Akkor egyszerűen keresnék egy hozzá hasonló srácot, és addig dugnám, amíg ki nem száradok. De Gergő belülről is tökéletes!

Oké, benne van, hogy piedesztálra emeltem.

Simán lehet, hogy nyálasan csókol, vagy az ágyban önző. Végül is, a hozzá hasonló srácok közül sokan elvárják, hogy szolgálják őket, de ők nem adnak cserébe semmit.

Az is lehet, hogy egy párkapcsolatban Gergő durván birtokló és mindenkire féltékeny.

Csak olyan nehéz tökéletlennek elképzelni őt.

És akkor most itt lesz állandóan? Hogy a fenébe kerüljem el, ha egy lakásba leszünk zárva?

Oké, jár dolgozni, múltkor ecsetelte, hogy ott az a menő nemzetközi cég, ahová felvették a diákmunkás időszaka után. Naná, hogy imádták és ott tartották őt. Hát lehet Gergőt nem szeretni? Kizárt dolog, hogy ezt ép ésszel kibírjam. Legszívesebben üvöltének. Ehelyett kinyitom a hűtőt, és óvatosan kiemelem belőle az amerikai sajtortát.

– Császár kedvence – szólal meg Koppány a hátam mögött. – Pedig nem is tudtad, hogy itt lesz.

Csomagolni akartam belőle egy adagot, és berakni a bátyám háztizsákjába, mert tudom, hogy megosztaná Gergővel, hiszen hetente többször is találkoznak az edzéseken. De inkább vágjanak pofán, mintsem kimondjam mindezt hangosan!

Megszólalni sincs esélyem, mert Koppány elkapja a karom, és maciölelésbe von, pont, mint ahogy apa tette annak idején.

Úgy ölel, mint ő: erősen, biztonságot nyújtva. Mindenben rá hasonlít. Én meg...

– Sajnálom, oké? Hirtelen nem tud most lekasztani egy albit, valahol meg le kell cuccolnia erre a rövid időre.

– Ezek szerint nem marad sokáig? – nyögöm ki, miközben érzem, hogy lassan csillapodik bennem a harag.

A bátyám nagy levegőt vesz, és érzem, hogy egyik lábáról a másikra helyezi a testsúlyát. Tehát titkot őriz, amit nem nagyon akar elmondani, és most azon agyal, mit bökjön ki belőle.

Lehetetlen nem kiismerni ezt a mamlaszt.

– Eddig egy garzonban élt – szólal meg végül. – Biztos hiányozni fog neki az önállóság. Meg amúgy is, kinek lett volna jó idegenekkel lakni?

Igaza van. Ki tudja, ki jött volna ide. Talán egy tolvaj, vagy valami homofób barom. Annyival rosszabb opciók létezhetnek Gergőnél... *Igaz?*

– Most már elengedhetsz – motyogom Koppány mellkasába. –
Büdös vagy.

– Te kis gyökér.

A bátyám már éppen megborzólná a tökéletesre beállított frizurám, de a kezére csapok. Fogalma sincs róla, hogy milyen nehéz ez. Ő csak felkel, az ujjával végigsöpör a haján, és már olyan is, mint apáé. Bezzeg én! Hosszú percek munkája, mire ez a béna utánzat elkészül a fejemen lévő szénakazalból.

Koppány hátrébb lép, nekidől a konyhapultnak, és szomorkásan mered rám.

– Még mindig szerelmes vagy belé, igaz?

Ekkor csap belém a felismerés: az ilyen csak úgy elmúlik? Másoknál netán így van? Szeretsz valakit, aztán már hirtelen nem? Ha igen, akkor a fene belém, hogy nem ismerem a trükköt!

– Tudom, hogy heteró. – Ezzel ki is bújok a válaszadás alól, noha gyanítom az arcom elárult. – Kérlek, ne mondd el megint, jó?

Koppány szóra nyitná a száját, aztán elhallgat. Mutatóujjával a homlokát masszírozza. Végül csak kiböki:

– Császár a legjobb barátom, de te az öcsém vagy. Ha nem akarod, hogy ideköltözzön, egy szavadba kerül.

Megtehetném. Ahogy a bátyám megfontolt arcára nézek, tudom, hogy így van. Mert tökmindegy hányszor szól be, mindennél jobban szeret. De most csesszek ki Gergővel? Hiszen sosem ártott nekem... *szándékosan*.

Lesütöm a szemem, úgy talán hitelesebben tudok kamuzni.

– Dolgozik, biztos eljár ezerkettő helyre, úgyhogy nagy eséllyel nem futunk majd sokszor össze. Szóval ja, jöhet.

A bátyám hozzám lépve, az állam alá helyezi a kezét, úgy kényszerít, hogy a szemébe nézzek.

– Hunor, komolyan gondolod?

– Ja. Nem lesz semmi gond. – Azt hiszem, sosem hazudtam még ekkorát.

Inkább elfordulok, gyorsan a kezembe fogom a tepsit, és óvatosan kiemelem belőle a süteményt a tortatartóra. Az üres tepsit a bátyám kezébe adom, hogy tegye be a mosogatóba.

Nem is kell több, Koppány – mint valami óvodás – ráveti magát a nyelvével. Még az orra is maszatossá válik. Komolyan nem hiszem el, hogy van barátnője, és azt se tudom elképzelni, hogy egy olyan tök normális és kedves lány, mint Karina, mit eszik rajta.

– Most mi van? – vigyorog rám. – Csak gyakorlok estére.

– Mert mi lesz akkor?

Egy horrorfilmben tuti ez lenne az a kérdés, ami után a baltás gyilkos képére kiülne a sátáni vigyor, ami a bátyámén is ott virít.

– Találkozom a csajommal. Ez a bemelegítés.

És így haltam meg.

– Ezt inkább nem kommentelem – felelem öklendezést mímelve. Felkapom a tortatartót, és elindulok vele a nappali felé, amit ebédlőnek is használunk.

Az asztal körül kissé fagyos a hangulat, Gergő halkán beszélget anyával, de elhallgatnak amint belépek. Ahogy lerakom a tálát a nagytól kapott, virágos mintákkal hímzett terítőre, anya rám néz. Próbálom megfejtetni a tekintetét, de nem megy.

Talán haragszik rám? Hiszen arra tanított, hogy mindig legyen udvarias. Sosem felejttem el, hányszor mondta, hogy a barna bőrszínünkkel az udvariasság és a kedvesség az egyetlen esélyünk arra, hogy elfogadjanak minket az emberek.

Alig merek Gergőre nézni, de muszáj. Szembe kell néznem a szavaim következményeivel.

Az arcán alig van érzélem, mintha egy maszkot viselne, ami mögé nem enged betekinteni. Csak akkor jövök rá, hogy ő is szarul érezheti magát, amikor feltűnik, hogy az öklébe gyúrte a terítő lelógó részét.

Egy pillanat alatt előnt a lelkiismeret-furdalás. Nem akartam fájdalmat okozni a srácnak, nem ő tehet róla, hogy beleszerettem.

Megköszörülöm a torkom, de alig jön ki rajta hang.

– Gergő, klassz lesz, hogy itt laksz majd. Bocsanat az előbbiért – ezzel a tányérjára rakok egy nagy szelet sajtortát.

– Köszönöm – mered rá a tányérra.

Ahogy leülök a székre, belém hasít a felismerés.

A családom meg sem kérdezte, hogy mit szeretnék. A fejem fölött döntöttek, holott biztos sejtették, nem örülnék Gergő jelenlétének.

Még a torta édes, krémes íze sem segít, hogy elfeledjem a szívemben örvénylő fájdalmat.

4. fejezet

MÁJUS 17., PÉNTEK

– **E**LKÍSÉRHETLEK? – Éppen a cipőfűzőm kötöm a gangon, amikor meghallom Gergő hangját a hátam mögött.

Felállok, és a folyosói korlátnak támaszkodva lenézek a közös udvarra. Inkább, mint hogy Gergőre kelljen pillantanom.

– Futni megyek – bököm ki, hátha ettől elmegy a kedve. Mégiscsak most kajáltunk! Azt meg nem kell tudnia, hogy csak a boltba akarok kiugrani, mert a mai este után megérdemlek egy sajtos Cheetost.

– Szoktam én is. Kondiban kell maradnom. Az amerikai foci miatt.

Akaratlanul is megfordulok, és végigmérem. Mindene passzol. A nadrágja színe a cipőjéhez, az órája a fekete pólóhoz, a napszemüveg a hajához, amit melleleg újrafésült, amíg a fürdőben időzött. Túl dögös ez a srác, és ezt ő is pontosan tudja.

– Te is tudod, hogy ez kamu. Egyszerűen szeretsz jól kinézni – vágok vissza, mert gyűlölöm, ha a pofámba hazudnak.

Gergő arcán átsuhan egy mosolyféle, de nem bámulom tovább.

Szó nélkül elindulok, ő pedig lazán követ. Nem tudom, mit kéne mondanom, így csak azt hallgatom, ahogy a lépteinket visszaveri a lépcsőház ódon lépcsője és a nagy belmagasság.

Kilépve a kapun még erősebben megérezem a meleget. Bár még csak május van, de már itt a nyár, a virágok illata keveredik a szmoggal, és este nyolckor is világos van.

Chips ma már nem lesz, de hé, ha futok egy kicsit, abba csak nem halok bele. Gáz lenne beégetni magam.

Lopva körbenézek, szerencsére nincsenek sokan az apró mellékutcában, ahová a bérház kapuja nyílik, így talán kocogva eljuthatok a Feneketlen-tóig anélkül, hogy bárki azt hinné, elloptam valamit, és menekülök a szajréval.

Gergő még mindig hallgat, de felveszi a tempót, amikor nekiiramodok, és mellettem fut. A karját határozottan tartja a törzse mellett, egyenletesen veszi a levegőt, hogy ne fulladjon ki, ebből biztosan tudom, hogy igazat mondott, tényleg szokott kocogni. Bezzeg én már a következő sarkon lihegek kissé, és csak akkor lesz kicsit könnyebb, amikor leutánzom a mozdulatait.

Végül eljutunk a tóig, bár nem olyan hamar, mint reméltem. Már érzem a lábamban a fáradtságot, de így is megérte, egyszerűen ki kellett jutnom a házból a mai este után. Csak pechemre itt van az ok is, ami elől menekültem.

Ahogy megpillantok egy padot, rávetem magam.

Gergő is ezt teszi, csendesen üldögélünk, egymáshoz közel. Lágyszellő fújja felém a citrusos illatát, de ez még véletlenül sem nyugtat meg.

– Miért jöttél velem?

– Mert szerintem meg kellene beszélünk a dolgot. Együtt fogunk élni, nem akarom, hogy rosszban legyünk, mert úgy pokoli heteknek nézünk elébe.

Oké, ebben igaza van. És tényleg elég bunkó voltam veled, ami szarul eshetett neked.

– Sajnálom a beszólást. Én csak...

– Hirtelen jött – vág a szavamba Gergő, amitől megkönnyebbülök, mert fogalmam sincs, miként fejeztem volna be a mondatot. – Leesett, hogy Koppányék nem szóltak előre. Meg biztos nem egyszerű, hogy anyukád elmegy.

– Hiányozni fog. Minden gáz húzása ellenére.

Mielőtt bedepizhetnék a gondolattól, Gergő halkán megszólal:

– Kiskoromban apával sokat amerikai fociztunk. Ez volt a mindegyike, és amint fel tudtam emelni a labdát, már dobálgattuk is.

Akaratlanul is elképzelem a képet: Gergőt kicsiként, ahogy a labda szinte nagyobb, mint ő, mégis lelkesen, minden erejét beleadva repíti az apja felé.

– Biztos szar, hogy már nem élnek. – A szavaim hallatán kedvem lenne pofán vágni magam. – Ne haragudj, úgy értem... Nekem is szinte naponta eszembe jut apa.

Ahogy Gergő rám néz, abban nincs sajnálat vagy szemrehányás. Olyan pillantás ez, mint aki pontosan tudja, mit élek át, és mennyire nehéz megküzdni a gyásszal.

– Ne szabadkozz! – Gergő hangja határozottan szól, és úgy fordul a padon, hogy velem szemben üljön, így én is átnavigálom magam. Kissé megizzadt, a nap fénye megcsillan a haján. – Nekem sem telik el anélkül nap, hogy ne jutnának eszembe, hiába voltam tizenhárom, amikor meghaltak. De megtanultam együtt élni a hiányukkal. Volt rá tíz évem.

Nem sokan éltek volna túl azt, amit ő. Koppány egyszer elmesélte a történetét.

A szülei egy autóbalesetben haltak meg, és őt a magyar nagyapja nevelte fel, aki viszont Alzheimer-kóros, és most egy magánkórházban

ápolják. Gergőnek még a lakásukat is el kellett adnia, hogy fizetni tudja az intézményt.

Ahogy mindezt végiggondolom, rá kell döbbernem, hogy neki jó ideje mi vagyunk a család. Ami azt jelenti, hogy enyém az idegesítő kisöcsi szerepe.

– Nem gondoltál még rá, hogy te is Amerikában élj? Mint apukád?

– Ezt még soha senki nem kérdezte meg tőlem, pedig sokan tudnak apáról.

– És mi a válasz?

Gergő tekintete a tóra réved, a víz fodrozódik előttünk, és pont olyan kék, mint az ég. Sétálnak páran körülöttünk, van, aki kocog, de mégis úgy érzem, mintha csak ketten lennénk.

– Sokszor érzem úgy, hogy Magyarország fojtogat – vallja be Gergő. – Felnézek az Indexre, bekapcsolom az RTL Híradóját, és elgondolkodom azon, hogy érdemes-e még egy ilyen helyen élnem.

Nagyot nyelek, mert ehhez nem tudok hozzászólni.

Sosem érdekelt a politika vagy a közélet. Persze anyáék gyakran vitáznak erről otthon, vannak ügyek, amik az én agyam is felcseszik, de korántsem tudok annyit, ami indokolttá tenné ezt a csalódottságot Gergő tekintetében. Látva őt, talán jobb is a tudatlanság. Vagy ez maga a gyávaság?

– Szeretem a hazám, de nem akarok sokáig itt élni. Úgyhogy igen, el fogok menni – folytatja tovább, aztán oldalra billenti a fejét, és fürkészően pillant rám. – És te? Gondolkodtál már a kiköltözésen?

– Nem – felelem egyszerűen. – Bennem eddig fel sem merült. Jó nekem itthon, és a családom is itt van.

– Értem – sóhajtja Gergő. – Az a lényeg, hogy ott legyél, ahol jól érzed magad.

Amikor elhallgat, ismét visszatér a csend, csak az emberek talpának a dobogása hallatszik, és a szélé, ahogy suhogtatja a fák zöldelő leveleit.

Miközben Gergő arcát nézem, próbálok olvasni a vonásaiból, de hiába ismerem évek óta, Koppány hiába mesél rengeteget a foci-edzéseikről, számomra ez a srác messze nem egy nyitott könyv. Aztán hirtelen rám kacsint.

– Azért neked is igazad volt

– Igen? – nézek értetlenül.

– Tényleg szeretek jól kinézni.

– A lányok miatt? – szalad ki a számon akaratlanul is.

Gergő kicsit előredől, mire én arrébb csúszom a padon. Nem hagyhatom, hogy megrészegítsen a közelsége. Így is ezeryni érzés cikáz bennem. A két legerősebb a *fájdalom*, hogy nem érhetek hozzá, és a *boldogság*, amiért ilyen kedves velem.

– És te? Nemrég vacsiztunk, mégis kijöttél kocogni. Van valami oka, nem?

– Anya – mondom ki rögtön az első dolgot, ami eszembe jut. – Miatta hízásra hajlamos vagyok, muszáj odafigyelnem.

Végül is, ez igaz...

– Kibújtál a válasz alól. Szerintem te sem másnak akarsz tetszeni, hanem saját magadnak.

Én neked akarok tetszeni! Vedd már észre!

Bár... ez sem teljesen igaz. Látom anyán, hogy mostanában megterheli a lépcsőzés, pedig nem hízott olyan sokat. Néha nehezebben kapkodja a levegőt, gyakran fáradt. Én szeretek energikus és fitt lenni.

– Valahol igazad van. De ne vigyorogj így!

– Hogyan?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Úgy, mintha nem tudnád, hogy te vagy a főváros legjobb pasija.

– Mindegy – morgom, mert érzem, hogy most nem fog menni a hazugság. – Szóval, izé, Koppány említette, hogy sokat kell tanulnod.

– Már megvolt a záróvizsgám, de ahhoz, hogy biztosan elfoglalhassam a kinézett állást, szükségem van egy angol szaknyelvvizsgára is.

Zavartan meredek rá, egyszerűen nem áll össze a kép.

– Angol az anyanyelved, nem?

Gergő elneveti magát.

– Egyrészt az amerikai angol kissé más, mint a brit, másfelől a szakszavak durvák. És rengeteg van belőlük. Eddig az egyetem miatt halogattam a nyelvvizsgát, de most, hogy már megvolt a záróvizsgám, van rá időm.

– És akkor nem is dolgozol? – hördülök fel.

Ha egész nap otthon lesz, akkor nagyon megszívtam...

– A cégnél a meló most csak napi hat óra, bár van, amikor hétvégén is be kell menni. – Itt elakad, és ahogy rám néz, én lesütöm a szemem. – Tudod... Már rég aggódott valaki azon, hogy le tudok-e vizsgázni, lesz-e elég időm tanulni. Szóval, köszönöm.

– Nincs mit – motyogom magam elé.

Egy borzasztó gondolat ötlük fel bennem: esélyem se lesz rá, hogy elkerüljem Gergőt, ahogy eredetileg terveztem. Hiszen ma este sem volt!

Mese nincs. Itt az ideje, hogy regisztráljak egy társkereső oldalra, hátha valaki képes lesz kiverni a fejbőlőt.